

Az új De Gaulle

2015 augusztus 05. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Az idei tusnádfürd?i beszéd margójára. - Tavaly, ha eltorzítva is, de nemzetközi karriert befutott gondolatok után az idei tusnádfürd?i beszédet hatalmas várakozás el?zte meg.

Az intenzív hírfogyasztónak az lehetett az érzése, hogy a hivatásos Orbán-ellenesek és a hazai jobboldal mintha

közös játékot játszott volna.

Az el?bbiek már el?re felháborodtak, az utóbbiak az utolsó pillanatig „nagy bejelentést” sejtettek a beszéddel kapcsolatban. Mindez kommunikációs szempontból el?nyös, reflektorfénybe állította a magyar miniszterelnök mondatait, amelynél többet mondanivalóval rendelkez? politikus nem kívánhat. A beszéd azonban nem váltotta be a m?balhéra éhesek reményeit, ezért inkább mégsem foglalkoztak vele.

A botrány elmaradása persze nem azt jelenti, hogy a beszédnek ne lett volna nagyon fontos üzenete. Els? hallásra, a várakozásoknak megfelel?en, a bevándorlásról szólt, európai dimenzióban. Ez ijeszthette meg a balliberális kommentátorokat, hiszen a témával mostanság nem tudnak mit kezdeni. Pár hónapja még az illegális bevándorlási hullám létét is tagadták, receptjük, a multikulturális társadalom víziója pedig ma már az értelmiség körében is egyre kevésbé piacképes. A beszéd azonban – második hallásra – ennél többr?l szólt. Valójában adalék volt az Európai Unió jöv?jér?l küszöbönálló vitához.

Európa válsága

A görög válság kétséges eredmény? kezelése, az újkori népvándorlásra adott felszínes válaszok, az uniós szerz?dés újragondolásával váratlanul egyértelm? választási gy?zelmet arató brit miniszterelnök vagy a magyarok által évek óta megtapasztalt európai kett?s mérce mind-mind az Európai Unió m?ködési rendellenességeire irányította a figyelmet az elmúlt hónapokban. Igen valószín?, hogy a brit népszavazás terhe és az euró védelmének örve alatt ?sszel megkezd?dik az intézményrendszerr?l szóló sokadik vita Európában. Csak Merkel napolhatja el a vitát, hiszen az immár tíz éve kormányzó kancellár ismeri a reformviták veszélyeit. ? volt az, aki hihetetlen er?feszítés árán összetákolta a lisszaboni szerz?dést, hogy kiszabadítsa az uniós alkotmányozási kudarca utáni válságából Európát. Tudja, hogy egy ilyen tárgyalássorozat Pandóra szelencéjének kinyitásához hasonló kockázat.

Azonban az európai baloldal – amely az Európai Parlament felemás választási rendszere miatt az unió f?árama – elszántnak t?nik. Minden intézményi vitában a nemzetállamok további gyengítésének lehet?ségét látják, amelynek a nemzetközi baloldalon hosszú hagyománya van. Err?l szól például Gyurcsány Ferenc álma az Európai Egyesült Államokról, amelyet az európai baloldaltól importált. A nagy szavak helyett konkrét javaslatokkal, de szintén a nemzetállamok gyengítését t?zte zászlajára a német és a francia baloldal reménysége, Sigmar Gabriel és Emmanuel Macron. A két gazdasági miniszter június elején nagy visszhangot kiváltó újságcikkben vázolta elképzeléseit: többsebességes Európát, önálló europarlamentet és euróbiztost, valamint saját adó- és költségvetési politikájukat szorgalmazták. Az els? hallásra logikus javaslatok mélyén valójában az említett nemzetállam-ellenesség lapul, adó- és költségvetési szuverenitás nélkül ugyanis inkább tartományokról vagy régiókról, mint államokról beszélhetünk. 2012-ben már tettek erre kísérletet az unió vezet?i, az „Euró plusz paktum” név alatt, de a brit és a magyar távolmaradás miatt az ötlet akkor hamvába holt.

Az európai baloldal államegyesít? európai víziója egyel?re igazi ellenvélemény vagy alternatív terv híján van a kontinensen. Angela Merkel és Németország els?sorban az unió és az euróövezet egyben tartásában érdekelt,

bármi áron. Ha kell, hajlandók ezért az integráció mélyítésére vagy lazítására is. Egyedül David Cameron brit miniszterelnök beszél immár évek óta az európai integráció újratervezésér?l, és a legkés?bb 2017-ben esedékes uniós népszavazással kényszerhelyzet elé is állította az európai vezet?társait. A majdani referendumot ugyanis egy újratárgyalt csatlakozási szerz?désr?l szeretné tartani, így az intézményi reformok elkerülhetetlenek, ha a többiek szeretnék bent tartani a szigetországot. Ugyanakkor a brit álláspont megkérd?jelezhetetlenül az integráció lazítása, azaz szintén egy többsebességes Európa létrehozása. Cameron nem els?sorban az EU-t szeretné megreformálni, hanem hazáját egy lépéssel távolabb helyezni a brüsszeli befolyástól. A brit álláspont tehát nem tekinthet? az európai baloldallal szemben állított valódi európai alternatívának.

Magyar válasz

Ezek után érdemes visszakanyarodni a magyar kormányf? idei tusnádfürd?i beszédére, amelyet talán nem túlzás egy ilyen jobboldali alternatíva megalapozásának, az európai baloldal terveit kétkedve néz?k szellemi mozgósításának tekinteni. Noha a tavalyi beszédéb?l a brazil cselekkel való óvatosság szükségszer?ségét sz?rte le Orbán, a szövegben mégis találhatunk egy-két furfangos mozzanatot. Mindenekel?tt egyértelm?vé tette, hogy az uniót „nagyszer? sikernek” s történelmi távlatban nagyon eredményesnek tartja, s?t azt is hangsúlyozta, hogy nem integrációellenes, hiszen „mi, magyarok egy er?s unióban vagyunk érdekeltek”. Egy ilyen kiindulóponttal észrevételei, kritikája és víziója már csak tudatos félremagyarázással tüntethet? fel „Európa-ellenesnek”. Ezt támasztotta alá Orbán közvetetten Cameron és Sarkozy idézésével is, jelezve, hogy vannak szövetségesei, nincs egyedül a kontinensen. Az elmúlt években vele szemben indított támadások, elszigetelési kísérletek és az európai elkötelez?désének megkérd?jelezése a Brüsszel-kritika miatt, így rosszindulatú ármánykodásnak t?nnek.

A beszéd következ? részében az unió jelenlegi válságát taglalja Orbán. Szerinte az eddigi sikerekért felel?s pragmatizmust ideológiai merevség váltotta fel. Utóbbi pedig nem képes az új helyzetekre reagálni, ahogy azt a görög válság is megmutatta. Tegyük hozzá, mindez nem meglep?, hiszen a baloldaliság mindig is hajlott az ideológiai gondolkodásra. A közép-európaiak keser?en tapasztalták meg a szovjet rendszerben, mi az ideológiai merevség következménye. Ezalatt Nyugat-Európa egy pragmatikus, egyedülálló és sikeres szervezeti egységet hozott létre. Most mintha fordítva lenne, s a közép-európaiak követelik a pragmatizmust, míg a nyugati országok s els?sorban az európai baloldal ragaszkodik saját dogmáihoz. Az unió válságának leírását Orbán azonban nem egyszer?en intézményi kérdésként kezeli, hanem a bevándorlás kezelése kapcsán kulturális dimenzióba helyezi, s feladatul szabja az „európai polgári életforma” és az „európai nemzetek” meg?rzését.

A vázolt Európa-politika lényege tehát az „er?s unió” és a „nemzeti szuverenitás védelmének” kibékítése. Az er?s uniónak meg kell tudnia védeni érdekeit, akár a szövetséges USA lehallgatásával szemben, akár az új népvándorlás kapcsán. De mindez nem eredményezheti a nemzetállamok rovására létrehozott európai szuverén államot. Sokan meglep?dtek, hogy a magyar miniszterelnök „csak” a baloldallal foglalkozott beszédében, valójában Európa-politikája a Jobbikról is szólt, amely az európai baloldallal nemzetállam-ellenes uniópártiságával szemben a másik végletet, az unió gyengítését képviseli a nemzetállamok er?sítésével (az most messzire vezetne, hogy ez épp Oroszország érdeke is). Orbán Európa-politikája tehát centrista nézetrendszer.

De Gaulle a példakép

A tavalyi beszédet jogos kritika érte, hogy az illiberális jelz? félreérthet?, mert annak van egy, a kormányf? által szándékolttól eltér? nemzetközi jelentése. Orbán ezúttal a globális érdekl?d?ket és magyarázókat ismét egy közérthet? jelz?vel lepte meg, amely azonban közel sem kapott akkora figyelmet. Európa-politikája önképe szerint „mi, magyarok a földrész gaulle-istái” vagyunk. Ezzel a példaképpel sokkal érthet?bb a centrális politikai pozíció, a „nemzetek Európája” víziója, de levezethet? a francia mintából az er?skez? kormányzás igénye, az oroszokkal való pragmatikus együttm?ködés keresése, a szövetséges Egyesült Államok esetleges kritikája, ha sérti Európa érdekeit, vagy akár még az olcsó energiát biztosító atomer?m?vek építése is. Persze ha Orbán a 21. századi, új De Gaulle, a nemzetek közötti kibékülést is szolgálnia kell, ahogy a névadó létrehozta a német–francia barátságot. A szlovákokkal ritka jó a viszony, a szerbekkel is történelmi lépték? kibékülés zajlott az elmúlt években, s mára rájöttek, hogy a schengeni határra állított kerítés a hozzájuk érkez? bevándorlókat is megfékezheti. Beszéde után Orbán azt is jelezte, hogy ? készen áll a román–magyar viszony javítására is, a 2012-ben elhagyott fonal újrafelvételére. Konrad Adenauer nélkül azonban De Gaulle is magányos h?s maradt volna.

A szerz? politológus, a Néz?pont Intézet vezérigazgatója

Mráz Ákos Sámuel

www.napigazdasag.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló